

АЛФРЕД ТЕНИСЪН
МОД
XXII

Превод от английски: Александър Шурбанов, 1995

chitanka.info

1

Ела в градината, о Мод!
Нощта — чер прилеп — излетя.
Ела в градината, о Мод!
Сам съм до пътната врата.
И на билки ухае до бледия свод,
и на рози с тежки листа.

2

Че утринен ветрец повя
и ей, любовната планета
във ведрия зрак изведнъж посивя
и припадна в небе от бели цветчета,
в зрака на слънцето тя посивя,
припадна, издъхна в несрета.

3

Цигулка, флейта и фагот звучаха
над розите, додето зазори,
жасмини по прозорците трептяха
за танца на танцьорите добри,
но птицата събуди ли се, всички се смълчаха
и в глухотата месецът се скри.

4

На лилията казах: „Ако е една,
с един само може да бъде блажена.
Вървете си, танцьори — тя иска тишина,
душата ѝ от танци е преуморена.“
Едните поеха към залязващата луна,
а другите — към утринта зазорена.
Глухо по пясъка, гръмко край зид и стена
сетна каляска за сбогом простена.

На розата казах: „Виж нощта как лети.
 След вино и смях идва ред на покоя.
 О, влюбена душо, напразно терзаеш се ти
 за тази, която не ще бъде твоя,
 а моя, о моя! — на розата рекох. — Прости,
 но тя ще е вечно и винаги моя.“

Душата на розата в кръвта си прибрах,
 додето музиката гърмеше в салона,
 и до градинското езеро дълго стоях —
 твоя ручей там чувах по склона
 да се спуща в ливадите и в гората зад тях —
 тази наша любезна заслона.

През ливадите, дъхави от твоите стъпки,
 дето, мартенски повей щом мине,
 теменужки разтварят в следите ти пъпки,
 като твоите очи модро сини,
 към гористия дол на любовните тръпки
 и блажените райски долини.

Стройната акация не разлюля
 ни една ресна в короната си бяла.
 Езерото лилиев оронен цвят застла
 и поляната с огнивчетата е заспала.
 Но розата за теб дъха си вред разля,
 чула за обета, който си ми дала.
 Лилии и рози будни в тъмните поля
 утринта и теб очакваха в отмала.

*Кралице на розите в моминската градина,
ела насам, танците прекрати,
в блясък на бисери, в лъскавина на коприна
роза и лилия в едно въплъти,
сияй в слънчеви къдри, главице невинна,
слънце за цветята нека бъдеш ти!*

10

*Разкошна сълза се е търколила
от цвета край вратата в злака.
Тя иде, иде моята мила,
участ моя, по-свидна от всяка.
Червената роза изплака: „Вече е приближила!“,
а бялата роза ридает: „Защо тъй протака?“
„Чувам, чувам!“ — слухти карамфила
и лилията мълви, че я чака.*

11

*Тя иде и на душата ми шепне.
Да бе със стъпки на херувим,
сърцето ми щеше да чуе и трепне;
да беше пръст мъртва под тревен килим,
прахта ми пак щеше да чуе и трепне;
да бях в гроб отвека заровен самин,
душата ми щеше и там да се сепне
и щеше да цъфне в пурпур и кармин.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.